

for Randers Amts 3die Valgkreds (Rampmann) og Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (E. M. Jespersen). Jeg tillod mig allerede foregaaende Gange, da jeg havde Ordet, at bemærke, at det, som var Grundtanken i det Forslag, som det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds har stillet til Udvalgets nye § 2, i høi Grad har tiltalt mig, ikke saa meget just af Hensyn til den Forringelse i Overformynderiernes Forretninger, som derved vilde fremkomme, som navnlig af Hensyn til den Lettelse, det vilde være for vedkommende Beboere, selv at have en mere stedlig Myndighed at henvende sig til med Hensyn til de foresaldende Smaaforretninger, som det væsentlig vilde blive, disse ubetydelige Relaxationer, med Hensyn til det, der er pantsat ved de thinglæste Skifteextracter, og deslige. Navnlig af Hensyn til denne Lettelse forekommer det mig, at det ærede Medlems Forslag er hensigtsmæssigt, og jeg bemærkede ogsaa, at Udvalget til tredie Behandling vilde tage under Overveielse, hvorledes dette Forhold hensigtsmæssigt kunde ordnes. Men det, som har været min Betænkelse derved, er, hvad der ogsaa vedblivende er det, nemlig det Tvivlsomme i, hvorvidt den Stilling, som det ærede Medlems Forslag tillægger Skifteforvalteren, vil kunne forenes med den fremtidige Ordning af Retspleien; men, som sagt, jeg agter for mit Vedkommende at stemme for det ærede Medlems Underendringsforslag, naar det kommer til tredie Behandling. Herved vil jeg blive staaende og ikke gaae nærmere ind derpaa.

Jeg skal nu tillade mig at gjøre en Bemærkning ligeoverfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Caspe), som gjorde et stærkt Angreb paa Udvalgets § 1. Det ærede Medlem anførte først, at den nye § 1 fremkaldte den Betænkelse, at den, forsaavidt angaaer de Arvinger, som ikke ere Livsarvinger og ikke have tvungen Arveret, ligesom stiller det tvivlsomt, hvorvidt den tidligere Lovgivning hjemlede en saadan Disposition; saaledes forstod jeg det ærede Medlem. Hans første Ar-

gument var det, at det var mindre helbdigt at indbringe en ny Lovbestemmelse, som hjemlede Testatorer Ret til at bestemme, hvorledes de umyndige Udarvingers Loddere skulde bestyres, naar Saadant allerede ligger i den gjældende Lovgivning. Dette forekommer mig imidlertid ikke at være rigtig; denne Indvending kunde maaskee have nogen Bespielse, hvis Udvalgets Forslag var affattet saaledes, at det særskilt omhandlede de Arvinger, som ikke ere Livsarvinger, men dette er ikke Tilfældet. Det opstiller den almindelige Sætning, at Arveløberen har Ret til at bestemme, hvorledes der skal forholde sig med Beskyttelsen af de Umyndiges Loddere, og derpaa tilføies der en betryggende Begrænsning for de umyndige Livsarvinger. Det forekommer mig ikke, at Udvalget kunde vælge nogen anden Maade at affatte Paragraphen paa. Det vilde see lidt syndeligt ud, at indskrænke den ganske til de umyndige Livsarvinger, og lade det staae hen som en Qvæstion, hvorvidt det skal gjælde med Hensyn til umyndige Udarvinger. Det er efter min Mening den naturlige Affattelsesmaade at opstille Bestemmelsen som gjældende for alle umyndige Arvinger med Tilføielse af den Begrænsning, som er nødvendig med Hensyn til de umyndige Livsarvinger; dette vil ikke vække nogen som helst Tvivl om, hvorledes den nuværende Lovgivning i saa Henseende er, Noget som i alt Fald ogsaa er mindre væsentligt. Af større Vægt var derimod det ærede Medlems Indvending mod det, som Forslaget tilfigter at indføre som Betryggelse for de umyndige Livsarvinger, men heller ikke der kan jeg erkjende, at det ærede Medlems Bemærkninger vare af nogen afgjørende Betydning. Det ærede Medlem meente nemlig, at den Garanti, som Udvalget har foreslaaet, ikke var nogen virkelig Garanti for de Umyndige; han henviste navnlig til, at Skifteforvalteren i Reglen ikke vilde have det Kjenndskab til Forholdene, der var nødvendigt, navnlig det personlige Kjenndskab til den eller dem, der vare indsatte i Testamentet til Bestyrere, og han bemærkede, at man i Forordningen af 21de Mai